

СОКОЛЬ: Ей такава — бѣла като снѣгъ, сякашъ нѣкаква кѣщичка отъ хартия.

ГЪЛЖЪ: Е, кѣща ли е наистина то?

СОКОЛЬ: Хижа! Туристически домъ. А знаете ли какъ е построень той?

ВСИЧКИ: Какъ?

СОКОЛЬ: Върху една скала — на една голѣма височина, подъ най-високитѣ жбери на планината.

КОСЬО: Е, че какъ сж я построили тогава?

СОКОЛЬ: Тамъ е чудното, я? Отдолу да се изкачи човѣкъ и да се носи градиво е невѣзможно; отъ горе — сжщо.

СЛАВЕЙКО: Тогава?

СОКОЛЬ: Тамъ е работата, че човѣшкиятъ умъ е преодолялъ всичко, и макаръ че отгоре се спущатъ съ вжжета до площадката на скалата, дето е построена хижата, пакъ сж успѣли нашитѣ смѣли туристи да я изградятъ.

ГЪЛЖЪ: Но какъ, съ аеропланъ ли?

СОКОЛЬ: Не, площадката е много малка, за да може да кацне тамъ аеропланъ.

ПАУНЪ: Е, че какъ тогава?

СОКОЛЬ: Всичко нашитѣ изобретател-

ни туристи сж сваляли отъ горе, отъ билото — съ вжжета: и греди, и циментъ и, камъни. Разбира се, хижата е много малка. Само четирма души могатъ да се събератъ тамъ за спане. Истинска кѣща — кутийка.

ПАУНЪ: Ти разправяшъ приказки.

КОСЬО: Отъ хиляда и една нощъ...

СОКОЛЬ: А бе, истина ви казвамъ. Като минете нѣкога презъ тамъ, обърнете внимание и ще видите. Ето, това е сжщо единъ видъ хвърчене.

ПАУНЪ: Хвърчене ли! Защо?

СОКОЛЬ: Разбира се! Най-напредъ човѣшката мисль и погледъ сж литнали на тамъ, после и самъ човѣкътъ — и най-подиръ кацва върху скалата и самата кѣщичка.

ОРЛИНЪ: Вѣрно — мисльта на човѣка е по-силна и отъ най-мощния орелъ. Тя може да литне по всички краища на земята и небето, ала винаги се връща въ родната земя, като въ топло гнѣздо, като подъ майчино крило.

КОСЬО: Така е, когато сме далече отъ нея, тогава най-много обичаме родината или родната кѣща. Лѣтосъ, макаръ че бѣхъ въ България — въ новоосвободенитѣ земи — страшно ми бѣше мжно за родната ми стрѣха.

ОРЛИНЪ: Кжде си билъ презъ лѣтото?

КОСЬО: Въ Охридъ — на бранническия лагеръ. Ехъ, чудесно е тамъ. И казвамъ ви, другари, че нѣма по-хубаво езеро отъ Охридското.

ОРЛИНЪ: А пъкъ азъ бѣхъ всрѣдъ сърдцето на България.

ГЛАСОВЕ: Кжде?

ОРЛИНЪ: Въ Сливенския балканъ — надъ Синитѣ камъни: на хайдушката полянка. При Орльовия изворъ.

КОСЬО: Орльовъ изворъ? Какъвъ е той?

ОРЛИНЪ: Ехъ, момчета, да знаете пъкъ тамъ какво е!... Една поляна на връхъ Синитѣ камъни, отъ която се открива вълшебната гледка на Тракия, Срѣдна-гора и Родопитѣ. Наоколо пъкъ е гора стара, вѣковна, скривалище на славнитѣ сливенски хайдути.

ПАУНЪ: Само сливенскитѣ ли?

